

ANEXA NR.1

Criteriile pentru stabilirea caracterului semnificativ al efectelor unui prejudiciu asupra speciilor protejate și habitatelor naturale

Caracterul semnificativ al oricărui prejudiciu care are efecte negative asupra atingerii sau menținerii stării favorabile de conservare a habitatelor sau speciilor trebuie evaluat în raport cu stadiul conservării la momentul producerii prejudiciului, cu serviciile furnizate de atractivitatea și utilitatea pe care ele o oferă, și capacitatea lor de regenerare naturală. Schimbările semnificative negative ale stării inițiale se determină cu ajutorul datelor măsurabile, ca de exemplu:

- a) numărul de indivizi, densitatea lor sau suprafața pe care o ocupă;
- b) rolul specific al indivizilor sau al suprafeței prejudiciate în legătură cu conservarea speciilor sau a habitatelor, raritatea speciilor sau habitatului evaluată la nivel local, regional și național, inclusiv la nivel comunitar;
- c) capacitatea de răspândire a speciilor, conform dinamicii specifice acelor specii sau acelei populații, viabilitatea lor sau capacitatea de regenerare naturală a habitatului în funcție de dinamica specifică a speciilor caracteristice sau populațiilor lor;
- d) capacitatea speciilor sau a habitatelor de a se reface, într-un timp scurt după producerea prejudiciului, fără nici o intervenție cu excepția unor măsuri de protecție crescută, la o stare care tinde, exclusiv datorita dinamicii speciilor sau a habitatului, să fie considerată echivalentă sau superioară stării inițiale.

Prejudiciul care are un efect dovedit asupra sănătății umane trebuie considerat ca fiind prejudiciu semnificativ.

Nu se consideră ca prejudicii semnificative următoarele:

- (i) variațiile negative care sunt mai mici decât fluctuațiile naturale considerate normale în cazul speciilor sau habitatului respectiv;

(ii) variațiile negative datorate unor cauze naturale sau rezultate dintr-o intervenție legată de managementul normal al siturilor, astfel cum sunt specificate în bazele de date ale habitatelor, în documentele specifice sau așa cum au fost realizate anterior de către proprietari sau operatori;

(iii) prejudiciul adus speciilor sau habitatelor pentru care s-a stabilit că se vor reface, într-o perioadă scurtă de timp și fără intervenție, fie la starea inițială, fie la o stare care tinde, exclusiv datorita dinamicii speciilor sau habitatului, să fie considerată echivalentă sau superioară stării inițiale.

Repararea prejudiciului asupra mediului

Prezenta anexă stabilește cadrul comun pentru alegerea celor mai potrivite măsuri care să asigure repararea prejudiciului asupra mediului.

1. Repararea prejudiciului asupra apelor sau speciilor ori habitatelor naturale protejate

Repararea prejudiciului adus apelor sau speciilor ori habitatelor naturale protejate se realizează prin readucerea acestora la starea inițială, printr-o reparare primară, complementară și compensatorie, unde:

- a) Reparare "primară" înseamnă orice măsură de remediere care readuce resursele naturale prejudiciate și/sau serviciile afectate la starea inițială sau la o stare apropiată de aceasta.
- b) Reparare "complementară" înseamnă orice măsură de remediere întreprinsă cu privire la resursele naturale și/sau serviciile pentru a compensa faptul că repararea primară nu a condus la refacerea completă a resurselor naturale și/sau a serviciilor prejudiciate;
- c) Reparare "compensatorie" înseamnă orice măsură întreprinsă pentru a compensa pierderile interimare de resurse naturale și/sau de servicii care au loc între data producerii prejudiciului și momentul în care repararea primară își produce pe deplin efectul;
- d) "Pierderi interimare" înseamnă pierderi care rezultă din faptul că resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate nu-și pot îndeplini funcțiile ecologice sau nu pot furniza servicii altor resurse naturale sau publicului până când își fac efectul măsurile primare sau complementare. Nu constau în compensarea financiară acordată publicului.

În cazul în care repararea primară nu conduce la readucerea mediului la starea inițială, se iau măsuri de reparare complementară. În afară de aceasta, pentru a compensa pierderile interimare suferite se recurge la repararea compensatorie.

Repararea prejudiciului asupra apelor, speciilor sau habitatelor naturale protejate implica, de asemenea, îndepărtarea oricărui risc semnificativ cu impact negativ asupra sănătății umane.

1.1. Obiectivele reparării

Scopul reparării primare

1.1.1. Scopul reparării primare este de a readuce resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate la starea inițială sau la o stare apropiată de aceasta.

Scopul reparării complementare

1.1.2. În cazul în care resursele naturale și/sau serviciile prejudiciate nu revin la starea inițială, se recurge la repararea complementară. Scopul reparării complementare este de a furniza un nivel al resurselor naturale și/sau serviciilor inclusiv, după caz, într-un sit alternativ, similar cu cel care ar fi fost furnizat dacă situl prejudiciat ar fi revenit la starea sa inițială. În cazul în care este posibil și oportun, situl alternativ trebuie să fie legat geografic de situl prejudiciat, luând în considerare interesele populației afectate.

Scopul reparării compensatorii

1.1.3. Repararea compensatorie se întreprinde pentru a compensa pierderile interimare de resurse naturale și de servicii până la refacerea acestora. Compensarea constă în îmbunătățiri suplimentare aduse habitatelor naturale și speciilor protejate sau apelor, fie în situl prejudiciat, fie într-un alt sit alternativ. Ea nu constă într-o compensare financiară acordată publicului.

1.2. Identificarea măsurilor de reparare

Identificarea măsurilor de reparare primară

1.2.1. Se iau în considerare opțiunile de acțiune menite să readucă direct resursele naturale și serviciile la starea lor inițială în ritm accelerat, ori cele de recuperare pe cale naturală.

Identificarea măsurilor de reparare complementară și compensatorie

1.2.2. La determinarea complexității măsurilor de reparare complementare și compensatorii se utilizează în primul rând abordările vizând o echivalență “resursă la resursă” sau “serviciu la serviciu”. În cadrul acestor abordări, au prioritate acțiunile care furnizează resurse naturale și/sau servicii de același tip, calitate și cantitate cu cele prejudiciate. Când acest lucru nu este posibil, se furnizează resurse naturale și/sau servicii alternative. De exemplu, o reducere a calității măsurilor poate fi compensată un număr mai mare de măsuri de reparare.

1.2.3. În cazul în care nu se poate utiliza prima variantă de abordare “resursă la resursă” sau “serviciu la serviciu”, se folosesc tehnicile alternative de evaluare. Agenția județeană pentru protecția mediului în colaborare cu Agenția Națională pentru Protecția Mediului poate stabili metoda care trebuie folosită, de exemplu, evaluarea monetară, pentru a determina amploarea măsurilor reparatorii complementare și compensatorii necesare. În cazul în care se poate face o evaluare a pierderilor de resurse și/sau servicii, însă evaluarea înlocuirii resurselor naturale și/sau serviciilor nu se poate realiza într-un timp util sau la un cost rezonabil, Agenția județeană pentru protecția mediului în colaborare cu Agenția Națională pentru Protecția Mediului poate alege măsurile reparatorii al căror cost este echivalent cu valoarea monetară estimată a resurselor naturale și/sau a serviciilor pierdute.

Măsurile reparatorii complementare și compensatorii se stabilesc astfel încât să furnizeze resurse naturale și/sau servicii suplimentare ținând seama de perioada de timp necesară și de cerințele de planificare a măsurilor reparatorii. De exemplu, cu cât este mai lungă perioada de revenire la starea inițială, cu atât va fi mai mare numărul măsurilor reparatorii compensatorii care vor fi luate, toate celelalte rămânând egale.

1.3. Alegerea opțiunilor reparatorii

1.3.1. Opțiunile rezonabile reparatorii se evaluează folosind cele mai bune tehnologii disponibile, pe baza următoarelor criterii:

- a) efectul fiecărei opțiuni asupra sănătății și securității populației;
- b) costul punerii în aplicare a opțiunii;
- c) șansele de reușită a fiecărei opțiuni;
- d) măsura în care fiecare opțiune va preveni viitoare prejudicii și va evita prejudicii colaterale care s-ar putea produce ca rezultat al punerii în aplicare a acestei opțiuni;
- e) măsura în care fiecare opțiune are efecte favorabile asupra fiecărei componente a resursei naturale și/sau serviciului;
- f) măsura în care fiecare opțiune ține cont de aspectele sociale, economice și culturale relevante și de alți factori relevanți specifici locului;
- g) termenului necesar pentru ca refacerea prejudiciului asupra mediului să fie efectivă;
- h) măsura în care fiecare opțiune conduce la refacerea zonei prejudiciate;
- i) legătura geografică cu zona prejudiciată.

1.3.2. La evaluarea diferitelor opțiuni reparatorii identificate pot fi alese măsuri reparatorii primare care nu restabilesc în întregime starea inițială a apelor sau a habitatelor naturale ori speciilor protejate care au fost prejudiciate, sau măsuri care produc o refacere mai lentă. Această decizie poate fi luată numai dacă resursele naturale și/sau serviciile existente ale sitului primar ca urmare a deciziei, sunt compensate prin intensificarea acțiunilor complementare sau compensatorii în scopul furnizării unui nivel similar al resurselor și/sau serviciilor, așa cum existau. O astfel de situație este, de exemplu, când resursele naturale și/sau serviciile echivalente pot fi furnizate altundeva, la un cost mai mic. Măsurile reparatorii suplimentare se stabilesc în conformitate cu regulile prevăzute la pct. 1.2.2.

1.3.3. Fără a aduce atingere regulilor stabilite la pct. 1.3.2. și conform art.18 din ordonanța de urgență, agenția locala pentru protecția mediului este abilitată să decidă că nu este necesar a se lua măsuri suplimentare reparatorii în cazul în care:

(a) măsurile reparatorii deja luate garantează că nu mai există nici un risc semnificativ care să afecteze în mod negativ sănătatea umană, apele sau speciile și habitatele naturale protejate, și

(b) costul măsurilor reparatorii care trebuie luate pentru atingerea stării inițiale sau a unui nivel similar ar fi disproporționat în raport cu beneficiile de mediu așteptate.

2. Repararea prejudiciului asupra solului

Se iau măsurile necesare pentru a asigura, cel puțin, eliminarea, controlul, izolarea sau diminuarea poluanților relevanți, astfel încât solul contaminat, ținând cont de utilizarea lui actuală sau viitoare, aprobată la momentul prejudiciului, să nu mai prezinte vreun risc semnificativ cu impact negativ asupra sănătății umane. Prezența unor astfel de riscuri se evaluează prin proceduri de evaluare a riscului, având în vedere caracteristicile și categoria de folosință a solului, tipul și concentrația substanțelor, preparatelor, organismelor sau microorganismelor periculoase, gradul de risc pe care acestea îl reprezintă și posibilitatea de dispersie. Categoria de folosință a solului se stabilește pe baza reglementarilor care privesc folosința solului sau a altor reglementări relevante, în vigoare la data producerii prejudiciului.

În cazul în care se schimbă categoria de folosință a solului, se iau toate măsurile necesare pentru a preveni orice efectele negative asupra sănătății umane.

În cazul în care nu există reglementări privind folosința solului sau alte reglementări relevante, categoria de folosință a zonei respective se determină în funcție de caracteristica suprafeței unde s-a produs prejudiciul, luând în considerare dezvoltarea sa previzionată.

Se ia în considerare opțiunea de regenerare pe cale naturală, opțiune în care nu are loc nici o intervenție umană directă în procesul de regenerare.

Activitățile pentru care răspunderea este obiectivă

1. Funcționarea instalațiilor care fac obiectul procedurii de autorizare integrată de mediu conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 152/2005 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2006. Aceasta înseamnă activitățile prevăzute în anexa nr.1 a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 152/2005 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2006, cu excepția instalațiilor sau părți ale instalațiilor utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testare de produse și procese noi.

2. Activitățile de gestionare a deșeurilor, inclusiv colectarea, transportul, valorificarea și eliminarea deșeurilor și a deșeurilor periculoase, precum și inspecția și controlul acestor operațiuni și monitorizarea post-închidere a depozitelor de deșeuri, care fac obiectul autorizării sau înregistrării, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deșeurilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 426/2001, cu completările ulterioare.

Activitățile de gestionare a deșeurilor presupun, între altele, operarea depozitelor de deșeuri conform Hotărârii Guvernului nr. 349/2005 privind depozitarea deșeurilor, precum și operarea instalațiilor de incinerare conform Hotărârii Guvernului nr. 128/2002 privind incinerarea deșeurilor, cu modificările și completările ulterioare.

3. Toate evacuările în apele interioare de suprafață care necesită o autorizare prealabilă conform cu Hotărârii Guvernului nr. 351/2005 privind aprobarea Programului de eliminare treptată a evacuărilor, emisiilor și pierderilor de substanțe prioritare periculoase, cu modificările și completările ulterioare.

4. Toate evacuările substanțelor în apele subterane, care necesită o autorizare prealabilă conform Hotărârii Guvernului nr. 351/2005 privind aprobarea Programului de eliminare treptată a evacuărilor, emisiilor și pierderilor de substanțe prioritare periculoase, cu modificările și completările ulterioare.
5. Evacuarea sau injectarea unor poluanți în apele de suprafață sau subterane, care necesită un aviz, o autorizație sau o înregistrare pe baza unor reguli general obligatorii, conform Legii nr.107/1996, cu modificările și completările ulterioare.
6. Prelevările de apă și acumulările de apă de suprafață, care fac obiectul unei autorizări prealabile conform Legii nr.107/1996, cu modificările și completările ulterioare.
7. Producerea, utilizarea, depozitarea, procesarea, încărcarea/umplerea recipientelor, eliberarea în mediu și transportul pe amplasament a:
 - a) substanțelor și preparatelor periculoase prevăzute la art.7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 200/2000 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și preparatelor chimice periculoase, aprobată cu modificări prin Legea nr.451/2001, cu modificările și completările ulterioare;
 - b) produselor de protecție a plantelor prevăzute la art.3 din Hotărârea Guvernului nr. 1559/2004 privind procedura de omologare a produselor de protecție a plantelor în vederea plasării pe piață și a utilizării lor pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare;
 - c) produselor biocide prevăzute la art.10 lit.c) din Hotărârii Guvernului nr. 956/2005 privind plasarea pe piață a produselor biocide, cu modificările ulterioare.
8. Transportul rutier, feroviar, pe căi navigabile interioare, maritim sau aerian al mărfurilor periculoase sau poluante definite în:

- a) anexa la Hotărârea Guvernului nr.1374/2000 pentru aprobarea Normelor privind aplicarea etapizată, în traficul intern, a prevederilor Acordului European referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase – A.D.R., încheiat la Geneva la 30 septembrie 1957, la care România a aderat prin Legea nr.31/1994, cu modificările ulterioare, sau în
- b) anexa la Ordonanța Guvernului nr.49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată – RID, aprobată cu modificări prin Legea nr.788/2001, sau în
- c) Ordinul Ministrului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului nr.323/2006 pentru aprobarea sistemului de informare și monitorizare a traficului navelor care intră/ies în/din apele naționale navigabile ale României.

9. Orice utilizare în condiții de izolare, inclusiv transportul microorganismelor modificate genetic conform prevederilor legislației în domeniu privind utilizarea în condiții de izolare a organismelor modificate genetic.

10. Orice introducere deliberată în mediu, orice transport sau orice introducere pe piață a organismelor modificate genetic, conform legislației în domeniu privind introducerea deliberată în mediu și pe piață a organismelor modificate genetic.

11. Transportul transfrontier al deșeurilor în, înspre sau dinspre Uniunea Europeană, care necesită o autorizare prealabilă sau care este interzis conform Regulamentului Consiliului nr.259/93/CEE privind supravegherea și controlul transporturilor de deșeuri în, înspre și dinspre Comunitatea Europeană.

Începând cu data de 12 iulie 2007, trimiterea la Regulamentul Consiliului nr. 259/93/CEE se consideră a fi făcută la Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului nr. 1013/2006/CE.

ANEXA NR.4

Convențiile internaționale care reglementează răspunderea sau compensarea pentru incidentele din domeniul transporturilor

- a) Convenția internațională privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluare cu hidrocarburi, încheiata la Londra la 27 noiembrie 1992 la care România a aderat prin Ordonanța Guvernului nr.15/2000, aprobată prin Legea nr.158/2000, cu modificările ulterioare;
- b) Convenția internațională din 27 noiembrie 1992 privind stabilirea unui Fond internațional pentru compensarea daunelor provocate prin poluarea cu hidrocarburi;
- c) Convenția internațională din 23 martie 2001 privind răspunderea civilă pentru pagubele produse prin poluarea cu combustibil de consum de la nave;
- d) Convenția internațională din 3 mai 1996 privind răspunderea și compensația pentru daune în legătura cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și toxice;
- e) Convenția din 10 octombrie 1989 privind răspunderea civilă pentru pagubele produse în timpul transportului pe șosea, cale ferată și cu vase de navigație fluvială a mărfurilor periculoase.

ANEXA NR.5

Instrumentele internaționale care reglementează răspunderea sau compensarea pentru
incidentele din domeniul nuclear

- a) Convenția de la Paris din 29 iulie 1960 privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare și Convenția Suplimentară de la Bruxelles din 31 ianuarie 1963;
- b) Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, la care România a aderat prin Legea nr. 106/ 1992 pentru aderarea României la Convenția privind răspunderea civilă pentru daune nucleare și la Protocolul comun referitor la aplicarea Convenției de la Viena și a Convenției de la Paris;
- c) Convenția din 12 septembrie 1997 privind compensațiile suplimentare pentru daunele nucleare ratificată de România prin Legea nr.5/1999;
- d) Protocolul Comun din 21 septembrie 1988 privind punerea în aplicare a Convenției de la Viena și a Convenției de la Paris la care România a devenit parte prin Legea nr. 106/1992 pentru aderarea României la Convenția privind răspunderea civilă pentru daune nucleare și la Protocolul comun referitor la aplicarea Convenției de la Viena și a Convenției de la Paris;
- e) Convenția de la Bruxelles din 17 decembrie 1971 privind răspunderea civilă în domeniul transportului maritim al materialului nuclear.

Informațiile și datele care se raportează Comisiei Europene

Raportul prevăzut la articolul 44 alin.(1) din ordonanța de urgență include o listă a cazurilor de prejudicii asupra mediului și a cazurilor de răspundere conform prezentei legi, și conține următoarele informații și date pentru fiecare caz în parte:

1. Tipul de prejudiciu asupra mediului, data la care acesta s-a produs și/sau a fost identificat și data la care au fost inițiate procedurile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.
 2. Codul de clasificare a activităților persoanei sau persoanelor juridice responsabile, conform Hotărârii Guvernului nr. 656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională – CAEN, cu modificările și completările ulterioare.
 3. Inițierea, după caz, a procedurii de contencios administrativ fie de către părțile responsabile fie de către persoanele care au calitate procesuală activă conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență. Se specifică categoria reclamanților și rezultatele procedurii.
 4. Rezultatele procesului de reparare.
 5. Data încheierii procedurii de contencios administrativ prevăzută la art.8 alin.(1) din ordonanța de urgență și art.25 alin.(1) din ordonanța de urgență și a procedurii de recuperare a costurilor, prevăzută la art.32.
- Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului poate solicita agenției județene pentru protecția mediului includerea în raportul prevăzut la art.44 a oricăror alte informații și date pe care le consideră utile pentru a permite evaluarea corectă a aplicării prezentei ordonanțe de urgență, de exemplu:
- a) Costurile suportate pentru realizarea măsurilor preventive și reparatorii, conform prezentei ordonanțe de urgență:

- (i) plătite direct de către părțile responsabile, în cazul în care aceste informații sunt disponibile;
 - (ii) recuperate de la părțile responsabile;
 - (iii) nerecuperate de la părțile responsabile, cu indicarea motivelor pentru care aceste costuri nu au fost recuperate.
- b) Rezultatele acțiunilor de promovare și de punere în aplicare a instrumentelor financiare utilizate în conformitate cu prezenta ordonanță de urgență.
- c) O evaluare a costurilor administrative anuale suplimentare suportate de autoritățile publice pentru crearea și punerea în funcțiune a structurilor administrative necesare pentru implementarea și controlul aplicării prezentei ordonanțe de urgență.